

Aanfangs, wie die eetste Bombe feele, do wore mer noch met dem Schlofanzog - su e Naachshemb -, loge mer em Bedd. Nachher woodt mer aangetrocke op et Bedd gelaht.

Un dann ging dat och öm de Weihnachtszigg. Minge Vatter wor op Urlaub. Un bei uns han mer dann, wann mer kei Lagerfeuer hatte, vürre vum Owen die Dür opgemaht, dat Leech us, dann hät ming Mutter verzallt oder hät ming äldste Schwester ens vürgelese. Un unse Otto, dä weed jetz dreiunachzig em Dezember, dä säht: "Dä aale Bienebüggel kann ruhig kumme."

Wie dä kom - dä hatt dat natörllich gehoot dä Nikolaus - dann kom et Finale. Dä Nikolaus met däm öm der Desch eröm. Sing einzige Rettung wor hinger minger Mutter.

Dreesen, Ferdinand (79): *Der Bienebüggel*

a:nfaŋs vi di ʔe:tstə bombə fe:lə do vɔ:və mə nox met:əm 'ʃlɔ:vantʃox so_ə na:tʃhɛmp lɔ:xə mə ʔim bɛt datheɛ vɔ:t mə 'ʔa:njɛtʌkə ʔɔb_ət bɛt jəla:t nɛ ʔɔn dan jɪŋ dat ʔox ʔum də 'vaɪnax,tsɪk mɪŋə fate vɔ_op 'ʔuɛlɔʊp ʔun bə ʔuns ha_mə dan va_mə ke 'la:vɛfɔʏə hatə fyvə fʊm ʔovən di dy:ɛ ʔopjəma:t dat le:ŋ ʔɔs nɛ dan hɛt mɪŋ mʊtə fɛtʃalt ode hɛt mɪŋ ʔɛlt_ʃvɛstə ʔɔns 'fyɛjələzə nɛ ʔɔn ʔɔnzəvə 'ʔɔt:ɔ dɛ ve:t jɛtʃ ,dʌɛɪo'naxtʃɪf ʔim de'tʃɛmbə dɛɛ zɛ:t:ɛ ʔa:nə 'bi:nəbygəl kan bu:ŋ kʊmə vi dɛ kɔ:m dɛ hat:at na'tʏlɪf:əho:d:ɛ nɪkə'laʊs ʔɔn da kɔ:m_ət fɛ'na:lə dɛ nɪklaʊs med:ɛm ʔəm dɛ dɛʃ_ɛvəm sɪŋ 'e:ntʃɪstə 'bɛtʊŋ vɔ hɪŋə mɪŋə mʊtə

